

til tiltalefrafald, der har fundet sted på grund af bevisets stilling, og som regel kun, når der fremkommer nye beviser af vægt.

Til § 6.

Bestemmelsen angår spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er udleveret for en lovovertrædelse, kan drages til ansvar for en handling, der er begået før udleveringen, og som ikke er omfattet af udleveringsbestemmelsen, eller udleveres videre til et tredjeland for en sådan handling.

Dette bør, som konsekvens af de om udlevering foreslåede regler, i almindelighed alene kunne ske med justitsministeriets tilladelse og kun med hensyn til handlinger, der opfylder udleveringsbetingelserne, jfr. herved forslagets § 17.

For så vidt angår spørgsmålet om at drage den pågældende til ansvar i det land, hvortil han er udleveret, har man dog fundet det ubetænkeligt og hensigtsmæssigt at fravige det nævnte hovedsynspunkt, når den pågældende i et retsmøde giver samtykke til den videregående strafforfølgning eller straffuldbydelse (§ 6, nr. 1, b), eller frivilligt forbliver i eller vender tilbage til det pågældende land (§ 6, nr. 1, c og d). De sidstnævnte bestemmelser svarer til regler i de gældende udleverings-traktater med Finland, Norge og Sverige.

Under hensyn til den interesse, det udleverende land har i spørgsmålet om videreudlevering til tredjeland, har man fundet det rettest i denne henseende altid at kræve justitsministeriets tilladelse.

Det er tanken, at de i § 6, stk. 1, omhandlede vilkår for udlevering skal fastsættes i en noteveksling mellem de nordiske lande, således at det bliver unødvendigt at optage dem i de enkelte resolutioner om udlevering.

Til § 7.

I denne bestemmelse angives de vigtigste af de hensyn, der skal tages i betragtning ved afgørelsen af, hvilken af flere konkurrerende udleveringsbegøring, der bør tages til følge.

Der har under de nordiske forhandlinger været enighed om, at det måtte anses for hensigtsmæssigt i lovene — ligesom i flere af udleveringstraktaterne — at give en vis vejledning med hensyn til dette spørgsmål.

Til § 8.

Bestemmelsen er opbygget således, at stk. 1 omhandler udleveringsbegøringens fremsættelse, stk. 2 de oplysninger, der skal følge med eller være indeholdt i begøringen, og stk. 3 begøringens grundlag.

Med henblik på en hurtig og enkel ekspedition af

udleveringssagerne er det foreslået, at begøringen skal kunne fremsættes og modtages af de lokale politi- og anklagemyndigheder.

Efter § 8, stk. 3, kan en begøring om udlevering til strafforfølgning imødekommes, selv om sagen ikke har været forelagt domstolene i det land, til hvilket den pågældende begæres udleveret, nemlig hvis han i et retsmøde her i landet samtykker i udleveringen eller erkender sig skyldig i det forhold, som udleveringsbegøringen omfatter. Kun i de tilfælde, hvor den pågældende ikke samtykker i udleveringen og ikke erkender sig skyldig, kræves der en fængslingskendelse eller anden retsafgørelse, der viser, at domstolen i det land, hvortil udlevering ønskes, har fundet rimelig grund til mistanke om, at den pågældende har begået den strafbære handling.

Til § 9.

Den i bestemmelsen indeholdte henvisning til retsplejelovens almindelige regler omfatter ikke alene de bestemmelser, der regulerer fremgangsmåden ved sagens undersøgelse, men tilsigter bl. a. også at gøre retsplejelovens regler om erstatning for uforskyldt anholdelse og fængsling anvendelige på sager om udlevering.

Til § 10.

Det følger af grundlovens § 71, stk. 3 eller denne bestemmelses analogi, at den, der agtes udleveret, skal fremstilles for en dommer, såfremt han anholdes og ikke løslades igen inden 24 timer. I dommerens prøvelse af, om der er grundlag for fængsling eller for at opretholde anholdelsen, indgår tillige en prøvelse af, om betingelserne for udlevering er opfyldt.

I § 10 er der hjemmel for, at også den, der er på fri fod under sagen, kan forlange domstolsprøvelse af, om udleveringsbetingelserne er opfyldt.

Til § 11.

Bestemmelsen om tvangsmidler (herunder navnlig beslaglæggelse, ransagning, anholdelse og fængsling) bygger på det princip, at opholdsstatens proceslovgivning bør være afgørende for, i hvilket omfang tvangsmidler kan finde anvendelse. Fra dette princip gøres dog den afvigelse, at tvangsmidlernes anvendelse ikke er betinget af forholdets strafbarhed efter dansk ret, men af, at tvangsmidlerne kunne være bragt i anvendelse under en sag vedrørende en tilsvarende lovovertrædelse, der blev forfulgt her i landet. Heri ligger dels, at tvangsmidler kan anvendes, uanset at forholdet ikke er underkastet dansk straffemyndighed, jfr. straffelovens §§ 6-12, dels at handlingen må bedømmes, som om den var rettet mod danske interesser.